

го напустѣхъ графъ де-Лемось; а като опредѣляте донъ Жуана д'Агвилара за Намѣстникъ Наварскій, выи отдавате нему правосудіе, а на отечеството струвате благодарѣніе.»

Царьтъ писа и рече:

«Благодарны ли есте, госпоже?

— Не еще.»

И тя слѣдоваше да диктува:

«При туй опредѣлямы племенника му донъ Фернанда д'Алвайда полковникъ въ полка на царицата.

«Станѣ въ Нашыя Палаты въ Мадридъ на 24 Септемврія 1599.

YO EL REY. » (1)

Царицата зе царското повелѣніе, стѣхъ го съ вниманіе и на другия день го испроводи.

Но на другия день царьтъ като доде на себе си отъ упоеніето, което му бѣ вдѣхнѣло толкози великодушіе, помысли себе си за найзлочестъ на свѣта. Той отложи засѣданіето, и поемѣи да не види герцога де-Лерма. Минѣхъ са даже два дни безъ да го приеме и безъ да му говори, нѣщо което никога не бѣ са случвало отъ възшествіето му на престола.

Туй обстоятелство, очуди Двора, и смути придворнытъ които незнаяхъ да ли благоволеніето на царя къмъ герцога де-Лерма е вече зело край. Съкый са мѣчаше да научи новия любимецъ на царя. Но сичкытъ смѣтки на придворнытъ бѣхъ погрѣшителны. На третія день царьтъ като неможаше да устои на ненавикнѣтото туй уединеніе, призова пакъ герцога де-Лерма, и съ голѣмо смущеніе поиска отъ него извиненіе което съ голѣмъ трудъ разумъ любимецьтъ.

Безпокоенъ отъ два дни вече, герцогъ де-Лерма, почуди са еще помного като са научи какво бѣ станѣло. Тосъ часъ са затече той при Сандовалья, великыя инквизиторъ, съ когото са стѣвѣтува какво да са прави. Слѣдъ туй Сандоваль съ попъ Кордова, като са представихъ предъ царя съ видъ отчаянъ и съ

---

(1) «Азъ царьтъ.» Тѣй са подписватъ испанскытъ владѣтели.